

meie siis jutu järgi oma küla tänawast üles ei peaks wõtma?

Juhtusin ühel reedel, nädal enne wassla pääwa, Hiio-talo widewiko-pidajate hulka, kus wana Kääspär seda alamal kuulutat jutu wõstis, mis oma mälestusest tema sõnadega katsume üleskirjutada.

Wana Hiio Kääspäri jui rahahange leidmisest.

Leppiko kõrtsituba seisis õhtul turgis rahwast täis. Kõrwal oli laata peetud ja kes seal parajat peatait ja hobuse kaupa ei tabanud, püüdis nüüd enne koco minikut laadalise tallituse korrata ajada. Mõnel mehel juhtus hobune, mis päikese walgel segamata filmaga wahetajat ei leidnud, aga Leppiko wiina märg ja õhtune pime katstawad armastuse mantliga kõik wigadused kinni ja sigitawad kauba joonele, et lonkur ja pime laimata edasi läks. Teopoisid, kellel neljajalgseid ei olnud, wahetawid piipusi, tubaka pungasi, kübaraid ja muud pisikest kribu, krabo kraami, et liiko sawad jua. Mis kauba-ajamist mõnel naisterahwal siin kõrtsi toas wõis olla: seda ei tea mina pikemalt seletada; — aga kui ma naise mees ja tütre isa oleksin, tõeste — mino perest ei peaks laada õhtul mitte üks seelik kõrtsi toas nähtawal olema. — Lähme jutule tagasi.

Kauba kambriks letti toga istusiwad neli uhkemad meest, weike laua ümber, õllepudelite naabrusel. Nende meeste paisionud raha-pungad ei mahtunud

kõrtsi tuppa teiste sekka, kõigewähemalt täna õhto, kus arjad neil wäga punetasid. Paremal pool laua otsas, sinise kue ja ninaga mees, oli Kukka mõlder, tema halli mantliga naaber, Urina aida-mees, keda teopoisid juba ammogi isandaks ristunud. Mõlemad kuulsad rikad, siiski wäsimata mammona-teenrid, õõd ja pääwad kuku kosumise pärast murelikud. Parem pool laua otsas istus Wärtmetsa kubjas, üks wäga hooplik musta kuega saapa mees, kelle rikus kõrtsi kohas iga klaasiga laswis. Neljas kaubakambri wõeras, peast warbani saksawärki mees, ilus hõbe keega tasko-kel farmannis ja laia hõbekaanega meersaumi piip suus, oli kubja tädi-poeg Hans, üks pool-hulguis, kes linnas mitmes kohas teeninud, ei kuiskil laua aset ei pidanud. Enamiste wedeles ta sugulaste juures ja pidas prii ammetiks, et käsi salamahri silmanähtawalt korjas, mis kätte puutus ja tasko mahtus. Ehk kül sugulased Hanso prii-ammetit teiste wasto salgasid, siiski teadis rahwas selgeste, luida wana kubjas ja teised sugulased ial kindlamast oma raha ei hoidnud, kui sel aéal, kus Hans nende perresse wõersti juhtus. Aga kui kubja film määritud prillis seisis, hinustas ta Hanso omale wäimeehes, juba sellepärast, et tütar emanda nimeliseks saaks.

„Hans!“ ütles kubjas — „teie olete priike otsigo saksaks loodud mees; muretsuge endale kindel kodu ja wõike tibuks peresse. Ma wäägin igaühelt, et olgo saks ehk talupoeg; wana Willem neid